

РЕШЕНИЕ

№ 1654

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20221100505241 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на В. В. БЛ., действащ лично и със съгласието на своята майка Т. ИВ. МЛ., срещу Решение № 2001002/02.02.2022 г., поправено с Решение № 20041466/07.06.2022 г., постановено по гр.д. № 16291/2021 г. по описа на Софийския районен съд, III ГО, 92-ри състав в частта, с която е отхвърлен иск с правно основание чл.149 СК за разликата над 152,50 лева месечно за периода 23.03.2020 г. – 22.12.2020 г. и за разликата над 162,50 лева месечно за периода 23.12.2020 г. – 22.03.2021 г. до пълния претендиран размер от 400 лева месечно, както и в частта, с която е отхвърлен иска по чл.143, ал.2 СК за разликата над 162,50 лева месечно за периода 23.03.2021 г. – 31.12.2021 г. и за разликата над 177 лева месечно, считано от 01.01.2022 г. до настъпване на основания за изменението или прекратяването до пълния предявен размер от 400 лева. В жалбата са развити оплаквания за неправилност на постановеното решение. Въззивникът твърди, че размерът на присъдената издръжка не е съобразен с нуждите му и с евентуалното наличие на нетрудови доходи или трудови такива, получавани извън страната. Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което исковете в цялост да бъдат уважени.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемият В. БЛ. ИВ. не е подал отговор на

въззивната жалба.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи, приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК от страна, притежаваща правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваната му част.

С Решение № 2001002/02.02.2022 г., поправено с Решение № 20041466/07.06.2022 г., постановени по гр.д. № 16291/2021 г. по описа на Софийския районен съд, III ГО, 92-ри състав В. БЛ. ИВ. е осъден да заплати на сина си В. В. БЛ., на основание чл.149 СК, месечна издръжка за минал период в размер на по 152,50 лева месечно за периода 23.03.2020 г. – 22.12.2020 г. (общо девет вноски) и по 162,50 лева месечно за периода 23.12.2020 г. – 22.03.2021 г. (общо три вноски) и искът е отхвърлен за разликата над посочените суми до пълния предявен размер от 400 лева месечно. Със съдебното решение В. БЛ. ИВ. е осъден да заплати на сина си В. В. БЛ., на основание чл.143, ал.2 СК, издръжка в размер на по 162,50 лева месечно за периода 23.03.2021 г. – 21.12.2021 г. и по 177 лева месечно, считано от 01.01.2022 г., ведно със законна лихва върху всяка просрочена вноска, а за разликата над тези суми до пълния предявен размер от 400 лева месечно претенцията е отхвърлена като неоснователна. Първоинстанционният съд е възложил в тежест на В. БЛ. ИВ. заплащане на държавна такса върху присъдената издръжка в размер на 321,12 лева и 170 лева възнаграждение за особен представител, както и сторените от ищеца разноски в размер на 205 лева.

Във въззивната жалба са изложени доводи за неправилни изводи на съда.

Първоинстанционният съд е установил точно фактическата обстановка и е направил правилни изводи въз основа на доказателствата по делото относно размера на дължимата на детето В. В. БЛ. месечна издръжка за минало време, поради което въззивният съд не намира за необходимо да преповтаря тези изводи и препраща към мотивите на обжалваното решение на основание чл. 272 ГПК.

Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи следва да се отбележи, че според чл.143, ал.2 СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си, а размерът на издръжката, съобразно нормата на чл.142, ал.1 СК, се определя в зависимост от нуждите на децата и от възможностите на родителя. Това са две кумулативни изисквания, с които съдът следва да се съобрази.

Получаването на издръжката е безусловно, доколкото не е обусловено от каквито и да е допълнителни предпоставки, извън наличие на качеството "ненавършило пълнолетие дете" и на нужда от издръжка, която не е задоволена изцяло по друг начин - например чрез получаване от детето на доходи от трудово възнаграждение, пенсия, доходи от имоти, семейни добавки и други такива (т. 2 от ППВС № 5 от 16.11.1970 г.). Нуждите на лицата, които имат право на издръжка, се определят съобразно обикновените условия на живот за

тях, като се вземат предвид възрастта, образованието и други обстоятелства, които рефлектират върху им. Нуждата от издръжка при подрастващите поначало се предполага. В настоящия случай детето е на шестнадесетгодишна възраст, ученик е в Колеж по приложни науки към Институт за висше образование Галилео Галилей и живее в община Спино Д'Ада, провинция Кремония, Република Италия. Установени са обичайни за възрастта му нужди, свързани с разходи за храна, дрехи, обувки, учебници и учебни помагала за извънкласни форми на обучение, медицински грижи, културни потребности, развлечения, които са били отчетени от първоинстанционния съд. Същият е съобразил неоспореното възражение, че въззиваемият не е полагал грижи за низходящия си и не е изпълнявал алиментните си задължения по отношение на него за периода 23.03.2020 г. – 22.03.2021 г., поради което и претенцията за присъждане на издръжка за минало време е уважена.

При определяне на размера на присъдените суми решаващият съдебен състав коректно е отчетел, че алиментното задължение на родителя да дава издръжка не е безусловно и зависи от възможността на същия да предоставя такава по аргумент от разпоредбата на чл.143, ал.2 СК. Родителят дължи издръжка, ако след задоволяване на собствените си екзистенциални нужди може да отдели средства и за издръжката на своето дете или деца, в противен случай същите могат да търсят издръжка от лица от друг ред.

Същевременно въззивникът не е доказал материалните възможности на своя баща да му дава месечна издръжка в по-голям размер от присъдения с обжалваното решение за минало време и за периода от депозиране на исковата молба до 31.12.2021 г. Твърденията, че въззиваемият може да има други нетрудови доходи и получавани извън страната доходи по банкови сметки или друго имущество, от което да реализира такива са изцяло недоказани. Недоказаният факт е неосъществил се, несъществуващ факт, поради което не могат да възникнат и неговите правни последици. Възможностите на ответника да дава издръжка е предпоставка, от която зависи размера на издръжката, поради което преценката на първоинстанционния съд, обвързал този размер с минималния по чл.142, ал.2 СК, е правилна и законосъобразна.

След постановяване на атакувания съдебен акт с ПМС № 37/24.03.2022 г. е определен нов размер на минималната работна заплата за страната от 710 лева, отчетен е значителен ръст на инфлацията в Република България, както и показване на Националният индекс на потребителските цени в Република Италия, поради което присъдената от 01.01.2022 г. месечна издръжка на детето следва да определена в размер от 200 лева месечно, който е близък до минималния по чл.142, ал.2 СК.

При преценка на размера на дължимата и възможна за поемане от въззивника издръжка на детето съдът съобразява работоспособната възраст на бащата, липсата на твърдения и доказателства за здравословни проблеми при същия и отсъствието на други алиментни задължения, установения осигурителен доход на майката, както и обстоятелството, че същата полага непосредствени грижи за детето, което поражда необходимостта неотглежданият родител да покрие по – голяма част от издръжката на детето, но единствено съобразена с установените му възможности.

Поради изложеното първоинстанционно решение, с което е отхвърлен искът за заплащане на издръжка от въззиваемия на детето В. В. БЛ. на основание чл.143, ал.2 СК за периода от 01.01.2022 г. за разликата над 177 лева до размера от 200 лева следва да бъде отменено, а в останалата обжалвана част атакуваният съдебен акт следва да се потвърди.

Определеният размер на издръжката е дължима до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване, заедно със законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане.

При този изход от спора, на основание чл.78, ал.6 ГПК, въззиваемият следва да бъде осъден да заплати още 27,78 лева държавна такса по сметка на СГС върху присъдената издръжка и още 11,72 лева възнаграждение за особен представител.

С оглед уважената част от исковете на въззивника следва да се присъдят още 22,15 лева разноски пред първата инстанция.

Пред въззивния съд не са сторени разноски и такива не са претендирани.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2001002/02.02.2022 г., поправено с Решение № 20041466/07.06.2022 г., постановено по гр.д. № 16291/2021 г. по описа на Софийския районен съд, III ГО, 92-ри състав, **в частта**, в която е отхвърлен искът по чл. 143, ал.2 СК на В. В. БЛ., ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на неговата майка Т. ИВ. МЛ., ЕГН *****, срещу В. БЛ. ИВ., ЕГН *****, за присъждане на месечна издръжка за разликата над 177 лева до размера от 200 лева, считано от 01.01.2022 г., **и вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА В. БЛ. ИВ., ЕГН *****, да заплаща на непълнолетния си син В. В. БЛ., ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на неговата майка Т. ИВ. МЛ., ЕГН *****, още 23 лева месечна издръжка (или общо 200 лева), считано от 01.01.2022 г. до настъпване на законни причини за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2001002/02.02.2022 г., поправено с Решение № 20041466/07.06.2022 г., постановено по гр.д. № 16291/2021 г. по описа на Софийския районен съд, III ГО, 92-ри състав, в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА В. БЛ. ИВ., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.6 ГПК, да заплати по сметка на СГС държавна такса в размер на още 27,78 лева и още 11,72 лева възнаграждение за особен представител.

ОСЪЖДА В. БЛ. ИВ., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 ГПК, да заплати на В. В. БЛ., ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своята майка Т. ИВ. МЛ.,

ЕГН *****, сумата от още 22,15 лева разноси пред първата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____